

fremover yder 0,8 pct. af bruttonationalindkomsten.

Selv efter en sådan besparelse vil Danmark yde mere end Sverige, som med en socialdemokratisk statsminister i spidsen for ikke så længe siden nedsatte den svenske bistand til 0,7 pct. af bruttonationalindkomsten.

Vi spørger os selv: Er det absolut nødvendigt, at vi i Danmark bærer den gule førertrøje, når det gælder international bistandshjælp? Er det ikke tilstrækkeligt, at vi er med helt fremme i udbrydergruppen? Svaret fra Det Konservative Folkeparti er jo!

Lige så klart er vores svar, når det drejer sig om, hvorvidt Danmark skal deltage aktivt i den internationale bistandspolitik: Selvfølgelig skal vi det!

Erhvervslivets konkurrenceevne er vital for hele det danske samfund. Og jeg må sige, at jeg ikke forstår, hvordan regeringen og erhvervsministeren i den øjeblikkelige situation kan løbe fra det løfte, som man selv gav til erhvervslivet, dengang man vedtog skattereformen.

Dengang lovede man udtrykkeligt, endog i selve bemærkningerne til lovforslaget, at indfasningen af arbejdsgivernes arbejdsmarkedsbidrag i 1997 kun ville blive gennemført, hvis konkurrenceevnen ikke var blevet forværret.

Men her ved indgangen til 1997 ved vi, at konkurrenceevnen er blevet forringet i de senere år. Og det er en kendsgerning, som ikke bare skyldes kronens styrke, men i høj grad også regeringens politiske beslutninger.

Siden 1993 er erhvervslivets konkurrenceevne faldet med ca. 6 pct. Og økonomerne venter, at den negative udvikling vil fortsætte.

Alligevel gennemfører regeringen arbejdsmarkedsbidraget med nye stramninger på i alt 1,7 mia. kr.!

Det understreger endnu en gang, at vi har en regering, der simpelt hen ikke forstår alvoren af de udfordringer, som vi står over for, og det er trist.

Godt, at vælgerne i det mindste har et reelt alternativ.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg lyttede nøje til det, som den konservative ordfører sagde, og i starten var hun inde på, at V og K er et alternativ til den siddende regering, og i sidste omgang sagde hun, at vælgerne har et alternativ til den siddende regering.

Det første udsagn stiller jeg mig noget spørgende over for, for jeg har svært ved at se, hvem der i dette Folketing vil udgøre det flertal, der vil støtte en VK-regering.

Så det er nok det sidste udsagn, vi skal lægge mærke til, og det vil altså sige, at De Konservative i fuld galop er på vej ind i valgkampen, og at arbejdstøjet er lagt til side. Nu handler det simpelt hen om at begrænse nederlaget og den kannibalisme, som Venstre har udøvet over for De Konservative. Sådan må det være.

Men der var et andet ord, som jeg hæftede mig ved, og det var ordet »reformpause« – fru Pia Christmas-Møller citerede statsministeren – og jeg vil tillade mig at sige, at Det Konservative Folkeparti ser ud til at være ramt af reformpanik, for hele det aktiveringsræs, som man nu lægger op til med straksaktivering af folk, der er på bistand, kræver så mange ressourcer fra det private erhvervsliv, at den fornuftige aktiveringslinje, som vi med vores indbyrdes forlig anlagde sidste år, på denne måde bliver underløbet.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

I forhandlingerne med regeringen fik vi gang på gang at vide, når vi prøvede at indføre nogle forbedringer for de arbejdsløse og at fjerne bare de mest urimelige ting, der er i den nuværende dagpengelovgivning, at det måtte vi ikke for De Konservative. Og en af de ting, vi ikke måtte, var at sørge for, at der er en overgangsordning, når arbejdskravet nu her pr. 1. januar skærpes til 52 uger.

I dag er der ikke nogen overgangsordning, og det betyder, at hvis to mennesker, der har arbejdet lige længe, bliver fyret, og den ene bliver fyret lige op under jul, så har den pågældende dagpengeret, mens den kollega, der er så heldig, at der er 14 dages arbejde mere til ham, så han først bliver fyret i det nye år, med de regler, der er til den tid, bliver nægtet ret til dagpenge, og det vil sige, at mennesker, der stort set har arbejdet lige længe, bliver behandlet så åbenlyst urimeligt, at hvis man er sikker på, at man under alle omstændigheder bliver fyret, kan det betale sig at spekulere i at sørge for at blive fyret nu i stedet for først om 14 dage.

Er det virkelig konservativ politik at belønne mennesker, som siger op nu i stedet for at tage de 14 dages arbejde, som arbejdsgiveren vil give dem?